

LABIRINT

de Petronela Grigorescu

Motto:

**"Oamenii sunt o specie extraordinară prin înzestrările morale, tragică prin nesocotința cu care le folosește și jalnică prin faptul că nu și dă seama de asta"-
Robert Wright, "The moral animal"**

Personaje:

EA

TÂNĂRUL

Spațiul scenic e gol; doar un microfon cu stativ și un scaun de bar.

Intră un tânăr, 24 de ani, costum impecabil cravată. Face probe de microfon: "doi, zece, doi, zece! Bună seara, prietenii!". Scoate telefonul din buzunar, caută ceva, apoi citește cu voce tare, sec, fără interpretare.

Am ales să te aștept, dragostea mea!

corpul meu e un templu.

sânii mei sunt albi precum doi iezi, gemenii unei gazele.

îmi acopăr trupul cu sărutările bărbaților albi și negri și tandri și triști.

și te aștept pe tine, cel fără început și sfârșit, fără de nume și totul.

buzele astea sunt făcute pentru dragoste, șoaptele împrăstie o boare de stele peste marginea cunii în care cafeaua e dulce și caldă.

nu știu să fi trăit o zi mai minunată decât asta de azi.

alerg și pașii mei nu lasă urme.

mă vei găsi , în cele din urmă, cu sufletul la gură , dar fericită, cea mai fericită, pentru că e liniște și se aude doar viața cum curge prin vene.

într-un colț, respir repede și râd cu palma la gură, fără sunet.

nu vreau să te sperii, dar zăpada asta îmi gâdilă nările.

unii vor vals, alții tango, odată , un tânăr mi-a propus să nu dansăm deloc, doar să-mi țin respirația și să simt cum curge timpul printre coapsele mele transparente.

știu să-mi țin respirația mult, foarte mult, până când soarele cade și mi se face iarăși frică.

mi-e frică să dorm, mi-e frică să râd, mi-e frică să mor.

e noapte și urmele degetelor sunt încă acolo, adânci și viu colorate, ca zmeura coaptă.

mi-a spus să tac, pentru că sunetele ar trezi o mie de șerpi furioși.

mi-a spus să tac și eu am zâmbit ca o proastă.

te văd în liniștea dimineții, te miros când afară plouă și știu că timpul e viu.

am ales să dorm și să uit.

corpul uman are 40 de trilioane de celule.

Se aude pe fundal o melodie,

Billie Holiday, " All of Me"

TÂNĂRUL(*cu vervă*): Doamnelor și domnilor, bună seara! Pe acordurile acestei melodii superbe și în aplauzele dumneavoastră, va intra în scenă EA. Divorțată, singură, fără copii, fără pisici!

Va juca un meci de box cu ea însăși. Vă garantez, va fi amuzant. Cu reale aptitudini de artistă, va expune o radiografie a propriei ipocrizii. Textul citit mai devreme are potențial, l-a scris într-o seară, târziu, după miezul nopții, când lumea părea că empatizează cu melodrama ei. Dar dimineața s-a năpustit peste creierul mic și banal, aducând oglinda brutală a realității.

Intră EA, 50 de ani, îmbrăcată în rochie de seară neagră, scurta, sexy, pantofi stiletto. Pe parcursul reprezentației, vedem că rochia este elastică și devine multifuncțională. Planurile se întretaie, cel intim, de tip confesiune, fiind primordial. Mai este un plan oniric, altul realist-cotidian.

CAPITOLUL 1 : **Lava cake**

Un spot de lumină, doar pe chipul ei, se deslușește un fel de panică. Sau e doar frica unui șoricel prins în capcană.

TÂNĂRUL: Avem câteva întrebări pentru tine. Spectatorii sunt curioși să afle motivele eșecului tău în carieră, dar și în viața personală. Tenacitatea ta este admirabilă, dar noi credem că ar fi trebuit să te oprești la timp. Acum este târziu, te afli în zona periculoasă a penibilului. De aceea, cel mai potrivit lucru este să te expui. Vei interpreta pasaje relevante din jurnalul tău intim, despre mama ta, despre poziția amantei, despre depresie, despre banalitatea existenței, îți vom asculta lamentația și te vom lăpida cu propriile tale vorbe. EA(*zâmbind în lacrimi*): Mulțumesc! Sunt atât de recunoscătoare! Simt ușurare, presiunea valului tsunami a scăzut considerabil.

TÂNĂRUL(*o intrerupe brusc*): Rog publicul să-ți ignore emoțiile. Îți reamintim că acesta este un proces, îți judecam deciziile și faptele concrete, analizăm consecințele și luăm o decizie.

EA (*pauză, apoi rostește în șoaptă, cu disperare*) : Sunt obosită și vreau să fug de aici. Să plec departe, să ajung acasă...

TÂNĂRUL: Nu există " acasă ". E prea târziu. Ai înghițit timpul cu un pahar mare cu apă. Fuga nu mai este o soluție pentru tine.

EA(*inspiră adânc, pare că a luat o decizie, vorbește cu mult curaj*): Stau aici, în picioare, în fața voastră și încerc să formulez cuvinte. Cuvinte care să ofere sens vieții mele. Nu mai am pretenția la un înțeles, dar nici nu renunț de tot.(*privește direct publicul, își plimba privirea de la un spectator la altul*).

Ar trebui să încep cu copilăria, nu? Nu. Sau cu moartea mamei? Nu, nici cu asta.

Cu divorțul? Neinteresant. Voi începe exact cu ce simt în momentul ăsta. Nu simt nimic. Nu simt nimic clar. Nu pot articula, nu pot descrie valul de durere, frică, deznădejde și angoasă. Pentru că e ceva banal. Familiar. De ce să te uiți la cineva care vorbește despre asta, când poți să faci mișto. Să spargi convenția și să urlai, să judeci, să dai verdicte, să râzi în hohote, să-ți scoți pantofii și să-i arunci, să hulești, să iei numele Domnului în deșert...

TÂNĂRUL îi pune un plasture pe gură, îi leaga mânecele și rochia devine cămașă de forță. Cu mâinile blocate și desculț, EA încearcă să se elibereze, se zbate disperată, dar asta amplifică panica. La finalul scenei, EA cade în genunchi, răpusă ca de glonț.

TÂNĂRUL(*citește din nou de pe telefon*): "E nevoie de mult curaj ca să trăiești. Eu abia reușesc să îmi aleg un tricou, să ies din casă, darămite să decid ce nevoi spirituale am". Scriai asta acum șapte ani, imediat după divorț. În disperarea de a găsi răspunsuri, ai făcut un experiment.(*ii smulge plasturele*). Hai, vorbește!

EA (*răspunde automat, alb*) : Da, trei zile pe săptămână m-am hotărât să fiu atee. Marți, miercuri si joi.

TÂNĂRUL(*ia microfonul și-l folosește ca într-un interviu*) : Trei zile fără Dumnezeu?

EA(*il privește pe TÂNĂR cu drag*) : Da, zile in care nu cred că există Dumnezeu, nu cred că există o ființă superioară, o entitate divină care ne protejează, ne ocrotește, ne iubește necondiționat. Omul nu a fost creat după chipul și asemănarea nimănu. Nu suntem făcuți din iubire, pentru că nu există iubire. Exista doar spaimă, frică, angoasă. Ele sunt vii, ele se hrănesc din interiorul tău. (*cu accentul pe "ele"*)

Ești paralizat, mergi prin viață ca un zombi (*imită o voce afectată și mieroasă de călugăriță*): "Viața e luptă, e suferință ! Împărăția Domnului ii primește doar pe cei care s-au autoflagelat, care nu și-au atins organele genitale și nici pe alții nu au lăsat să le atingă. Trupul e trecător, nu e al nostru, e un mijloc de tortură, de pedeapsă pentru păcatele străbunilor noștri". Bla bla bla bla!

În restul zilelor, nu am păreri. Doar culori. Vinerea trecută era clar portocalie. Începând de la micul dejun, cu iaurtul ala cu pișci și terminând cu soarele care m-a distribuit în noul lui film, " Să nu dormi niciodată, că te ard!"

Sâmbăta a fost violet. Indigo violet. Si violent. M-am trezit tremurând de frig, simțeam ceva în piept, de parca cineva ma pișca de inima. Și altcineva îmi strivea gâtul cu o cizmă rece. Eram calmă. Undeva, într-o altă galaxie, era o ploaie de comete argintii pe un cer mov. Sau violet. Sau indigo. Niciodată nu am știut să le deosebesc .

Ziua de luni e cea mai bună. E roz și zâmbește. Îmi desenez atunci crengi pe tot corpul, dimineața devreme, în detalii mici. Spre seară încep să apară flori si frunze care stau sa izbucnească din mine.

Duminica nu o percep deloc, așa că am stabilit ca e un fel de joi.

TÂNĂRUL: Ridică-te!(*EA încearcă să se ridice, cade greoi pe o parte, TÂNĂRUL trage de rochie ca de un sac cu cartofi, o împinge spre scaun, scoate o batistă și se șterge pe mâini*)
Bravo, aproape că te-am crezut!

EA(*tremură, cu furie*): Frica asta paralizează totul. Emoții, corp, minte. Nimeni nu ne învață ce e moartea, nimeni nu ne învață că murim, nimeni nu ne învață că ne-am născut și vom muri! (*pauză, inspiră adânc*).

Stau aici în fața voastră și încerc să înțeleg ce vreau să spun.

Voiam să încep cu o poezie, știți că poezia, versul apropie oamenii, sufletele lor fuzionează la cald.

Dar uite că stau aici în fața voastră și nu știu cum să încep, tot ce v-aș povesti mi se pare acum penibil, la repetiții mi se părea că sună extraordinar. Sper să nu se supere cei din echipa mea, colegii, dar cred că voi schimba partea asta...

TÂNĂRUL(*preia controlul, ii șoptește ceva la ureche, EA zâmbește și aprobă din cap, pare calmă*): Inima ți se cutremură odată cu mintea ta mică si proastă; o să mori și nimănu n-o să-i pese!(*râd amândoi în hohote*)

EA: Inspir! Pauză! Număr până la 10. 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10! Expir!

TÂNĂRUL: Uite, e liniște!

EA: E atâta liniște în spațiul cosmic, liniște și frig, Mamă! Tu dormi, eu dorm, el doarme!

TÂNĂRUL îi aduce un pahar cu apă, o ajută să bea.

EA își eliberează mâinile, mânecile rochiei devin foarte lungi, aripi fără viață.

EA: Nu sunt deosebită, unică și privilegiată.

Și tu simți la fel! Și tu și tu, voi toți, toată biata umanitate.

Ce vă pot mărturisi este că mă aflu într-un moment delicat în care trebuie să decid dacă are vreun rost să mai trăiesc. Că una e să trăiești, alta e să fii viu.

Nu îmi plac oamenii, nu-mi place interacțiunea cu voi, oamenii. În același timp iubesc oamenii, mă uit la voi și mă regăsesc pe mine însămi în fiecare. Nu e ușor să îți vezi abisul, nu-i așa? Iti trebuie mult curaj și chiar dacă ai acest curaj, nu-ți dă nimeni vreun premiu, nu te decorează, tot singur rămâi. Singur cu tine însuși și cu dilema asta : "A fi sau a nu fi". În sfârșit am înțeles despre ce vorbea Hamlet. Serios! Sunt convinsă că cei mai mulți dintre voi ați înțeles asta demult, dar eu nu. Mulțumesc, totuși, chiar dacă e cam târziu. Mulțumesc cui? Cui? Mulțumesc, iartă-mă, îmi cer scuze, nu vă supărați, ați putea să, vă rog să, îmi cer scuze, iertați-mă, iartă-mă, iartă-mă... Într-o zi am numărat, am spus de 26 de ori "îmi cer scuze" și de 14 ori "iertați-mă". Și eu? Unde sunt eu? Stau cuminte în cochilie, sunt invizibilă. Mă cac pe mine de frică, dar nu mă știe nimeni, măcar.

Cred că atunci când aduni multă multă frică, ea devine ură. Un teren fertil pentru boli. Să îți trăiești viața zâmbind, să iubești din inimă natura și oamenii, să te scalzi în lumina soarelui, în aurul fericirii! Asta e doar un basm, pentru cei mai mulți dintre noi.

CAPITOLUL 2: Tiramisu

Planul se transformă într-unul intim. TÂNĂRUL devine blând și tandru cu EA, o pereche de îndrăgostiți la începutul timpului.

Rochia e lungă, cu mâneci lungi. În timpul dialogului, cei doi dansează un tango foarte lent.

TÂNĂRUL: Ai mai zburat vreodată?

EA: Nu, e prima dată pentru mine.

TÂNĂRUL : Și cum te simți?

EA: Parcă aș fi într-un balon de săpun. Îmi este frică să nu se spargă.

TÂNĂRUL: Să nu îți fie teamă. Am eu grijă de tine. O să te prind în brațe, și nu îți mai dau drumul niciodată.

EA : Promiți?

TÂNĂRUL: Jur!

EA: Mă bucur că nu plouă.

TÂNĂRUL: Și eu, ne-ar fi îngreunat zborul.

EA: Ploaia mă întristează, apoi nu mai pot respira. Și dacă nu pot să respir, îmi pierd mirosul, apoi toate amintirile una câte una. Și le recuperez foarte greu, pentru că se împrăștie și se amestecă. Ultima dată am găsit foarte greu amintirile cu mama, exact când nu mai aveam nici o speranță. S-au rătăcit într-un tren de foarte mare viteză. Sau poate că au vrut să evadeze.

TÂNĂRUL: Cum era acolo, lângă inima ei?

EA: Frig...Liniște și frig, ca în spațiul cosmic.

TÂNĂRUL se retrage, ea continuă să danseze singură, ca și cum el ar fi tot acolo, în îmbrățișarea dansului.

TÂNĂRUL: "Mama". Un subiect sensibil, delicat, tabu. Pentru fiecare dintre noi. De ce crezi că ești specială?

EA: Toată viața mea s-a petrecut în jurul bolii mamei. Din când în când, destul de des, mama se transforma într-un monstru; cu spatele încovoiat, cu ochii duși în fundul capului, slabă ca o scândură. Voma în continuu, fără să mănânce nimic și gema într-un fel ciudat, special, din cauza durerilor; uneori adormea pentru câteva minute, apoi se trezea urlând, parcă cineva o înjunghia în mod repetat și cinic, fără s-oucidă, doar să-și bată joc de ea, pur și simplu. Acolo, în burta ei, am stat eu o perioadă, ascunsă într-un colț, în întuneric. Nu voiam să ies la lumină, parcă știam că pentru mine viața nu este un dar. Îmi tot ceream iertare unui Dumnezeu surd pentru răul pe care i l-am făcut mamei, îmi doream să împart cu ea tot chinul acela fără sfârșit. Dumnezeu e mare și bun, dar a uitat de mămica mea, cred că cineva a șters-o din lista lui, poate din greșeală! Mi-am luat inima în dinți și i-am scris într-o zi lui Doamne-Doamne.

TÂNĂRUL (citește scrisoarea):

"Dragă Doamne-Doamne!

Dacă știi de mine, mă îndrumi și mă păzești în tot ce fac, atunci trebuie să îți amintești și de mama mea. Numai tu poți să o ajuți, să nu o mai doară așa de tare burtica, domnul doctor a încercat, dar nici el nu știe ce să mai facă, el este doar un om, dar tu ești peste tot și toate cel mai puternic și mai deștept! Dă-mi mie din durerea ei, numai mie, lasă-l în pace pe taticu', el are serviciu și aduce bani acasă pentru injectii, medicamente și supă. Promit că o să iau numai note de 10, nu mai cer niciodată prajituri cu beza și am să-i spun sărut-mâna doamnei administrator. Promit să tac și să fiu invizibilă atunci când mama vede monștri!"

Cei doi devin Mamă și Copil, cu fețele spre public, un joc festiv "de-a copilăria", o paranteză la interogatoriu.

"- pe cine iubești tu cel mai mult și mai mult?"

"- pe tata, că-mi dă voie să mă învârt pînă amețesc și cad."

"- dar pe mine cât ma iubești?"

"- Pe tine te iubesc diferit, mami!"

"- de ce?"

"- cu tine nu simt frica!"

"- Am scris astăzi la școală o poezie despre tine, mami! Vrei să ți-o citesc?"

" - Da, scumpa mea!"

"- *Ești o rază*

Ești o floare

Ești o stea

Ești mama mea!

Timpul trece, timpul vine,

Mamă, mi-este dor de tine

Chiar de ești aici, cu mine!

Soarele răsare iar

Și îl țîn în buzunar

Să îți lumineze viața

Mamă, bună dimineața!"

"- Ce frumos, draga mamei, vino să te îmbrățișez! Uite, îmi dau lacrimile!"

"- Să nu mă părăsești niciodată, mămicolo! Te iubesc până la cer!"

"- Eu te iubesc până la capătul universului și înapoi înmulțit cu un catralion!"

"- Uraaaa!!!"

Mergem de mână, eu și mama, vesele și fără nici o grijă! Ne oprim la un chioșc de înghețată, vrem de toate felurile, și de aia și de ailaltă. Râdem. Am mustăți verzi și roz. Mama mă șterge cu batista care miroase a liliac.

"Vrei să-ți cumpăr o păpușă?"

"Da, mamă, da!"

Îmi plac păpușile, să fie multe, multe, mai multe decât ale colegei mele, Adriana Dima! "

TÂNĂRUL(*revine din spațiul "jocului"*) : Ce i-ai spune mamei, dacă ar fi aici, în fața ta?

EA(*își găsește greu cuvintele, printre lacrimi reținute cu dificultate*): Știu că te-am dezamăgit, mamă! Au fost puține clipele bune petrecute împreună; dacă aș fi fost eu mama și tu copilul, aș fi fugit de acasă și aș fi alergat până la capătul lumii, apoi mai departe, numai să nu te mai văd niciodată cum stai posomorâtă, fără să scoți un sunet, în timp ce eu mă cațăr pe cuvinte, să te fac să înțelegi că lumea asta nu-i făcută pentru tine, pentru oameni care tac și înghit totul de-a valma. Lumea e făcută pentru cei care râd și știu să sară coarda, lumea e făcută pentru cei care aleargă și se împiedică de jucării, lumea e făcută pentru cei care își desenează nasul cu înghețată!

TÂNĂRUL(*vizibil enervat*): E suficient, mulțumesc!

EA(*continuând, rămâne în aceeași stare*) : Aș vrea să fii acum lângă mine, mamă, să ascuți până la capăt tot ce am să-ți spun. Am găsit o cale de a mă ierta pe mine însami și te rog să mă ajuți și tu. Lucrurile stau altfel acum, am hotărât să domin frica și deznădejdea, mi le-am făcut prietene. Acum totul e limpede, mamă, ca un pârâu de munte, rece și bun, ca vântul care aruncă valurile spre plaja cea caldă și moale! Imaginează-ți că nu am existat niciodată, că timpul petrecut acolo, în burtica ta, a fost doar un vis de după-amiază, din care te trezești transpirat și trist, dar apoi uiți și pleci mai departe. Dragă mamă, hai să fabricăm împreună un nou adevăr despre noi și familia noastră, despre speranță și cum să te lași iubit.

TÂNĂRUL (*în timp ce o agață de doi scripeți, cu cârlige ca la abator*): Gata, ajunge! Nu mai poți da vina pe mama ta pentru eșec. Triumful existenței tale este eșecul. În carieră, dragoste, căsnicie, amor, sex(*femeia e legănată ușor, abia vizibil, rochia e acum hamac*). Ai adunat firimituri de la mesele altora, te-ai umilit, ai mințit, ai cerșit. Spuneai "sunt liberă și vomit fericire!", dar erai blocată și vomai de la prea mult alcool și tutun.

EA(*cu calm și luciditate, ca la o ședință de terapie*): Ce am realizat? Nimic. E adevărat, nu am reușit să fac nimic. Mă uit la mine și nu mă mai recunosc.

Cine e străina asta urâtă din oglindă?

Așa că nu mă mai uit în oglindă niciodată.

Mă uit prin mine.

Sunt prea lașă ca să mă sinucid.

M-am trezit într-o dimineață și am realizat că sunt complet singură.

Îmi este frig. Bărbatul pe care-l aștept de atâția ani e doar în mintea mea.

Am vrut să mă răzbun pe el. Să sufere la fel de mult, mai mult...

Dar răzburarea este o povară grea, nu am vrut să las o moștenire atât de amară. Așa că am scris, mai întâi sfătuită de psiholog, apoi a devenit bucurie, o disciplină a "eliberării".

TÂNĂRUL: Ai conștientizat vreodată sentimentul că ai sufletul întors pe dos, că ești expusă?

EA: E o rană invizibilă, dar e vie, sângerează și îți amintește mereu, îți reamintește, îți atrage atenția că e nevoie să faci ceva, să decizi, decizii mici, mijlocii mari, enorme, mereu decizii! Și e greu. Mai bine îți tragi plapuma peste cap și dormi, dormi, dormi.

TÂNĂRUL: Suferința din dragoste este cea mai stupidă, e jenantă, dar nu te poți abține. Îți plângi de milă, activând în creier amintiri și gesturi, mirosuri.

EA: Studiile spun că e destul loc acolo, în celulele alea fantastice, să înmagazinezi tot căcatul care îți trece prin viață. Corpul uman are 40 de trilioane de celule! Și toate vibrează de durere! Ca o simfonie patetică, închinată morții, nu vieții.

TÂNĂRUL: E stupid, dar aștia sintem noi, oamenii! Vrem să înțelegem, să disecăm eșecul.

CAPITOLUL 3: **Macaroons**

Lumina devine rece, neon tip salon de spital. EA este ghemuită pe scaun, în cămașă, TÂNĂRUL o învelește cu o pătură, cu blândețe.

EA: Îmi place să fiu singură.
Mi-a secat ochiul drept, plâng doar cu stângul. Să ies din gaura asta, să alerg, ajutor!
Nimic... nu răspunde nimeni, probabil e doar în capul meu.
Sunt blocată într-un jelu. E bine, comod, dar aș iesi afară să mai respir un pic, apoi mă întorc, promit! Aici sunt în siguranță, nimeni nu îmi cere socoteala, tac și fac ce ziceți voi!
Să fug, să alerg, să alerg...pa, pa, ne vedem diseară, iubito!

Se aud sunete, fragmente amestecate din programe TV.

"Eclectismul ăsta exagerat...e din Japonia...Galiano le combină...care trebuie să fie distanța dintre liniuțe? păstrați hainele cu buline și dungii...se hotărâsc tendințele și la vară se poartă franjuri!!
se poartă foarte tare bulina!
trendul cu careuri se mai păstrează...încă... mă îmbrac după cum simt..dar mă uit și în jur să văd ce se poartă...nu vreau pătrățele, îmi amintesc de uniforma școlară."

EA: Anul ăsta e la modă sinuciderea lentă!
Care trebuie să fie distanța regulamentară dintre tine și oameni?
Am să păstrez voma de anul trecut, o voi combina cu un reality-show la modă și să rezulte o nouă tendință în boli mintale.
Imi place pulsul accelerat, ce-ar fi să-mi crape capul?!
Nu, anul ăsta se poartă sinuciderea lentă!
Nu uita să o strângi în brațe, spune-i că o iubești, chiar dacă nu e adevărat; nu pentru că nu mai simți că o iubești, pur și simplu ai uitat cum vine asta. Pa, pa, ne vedem diseară, iubito!
Aș vrea să îl urăsc, dar mă screm degeaba, nu sunt în stare, fir-ar să fie...

TÂNĂRUL e vizibil emoționat, derutat, scoate telefonul din buzunar, caută ceva, zâmbeste fals.

CAPITOLUL 4: **Crêpes**

TÂNĂRUL(*o întreabă timid*): Ce crezi despre corp, propriul corp, corpul altuia, corpul uman?
EA(*se așează pe scaun,ajustează microfonul, pare că se pregătește să cânte ceva, zâmbește, îl privește pe TÂNĂR, apoi către public, cu dragoste*): Corpul înseamnă ochi, zâmbet, atitudine, miros, grăsime. Dar corpul înseamnă și inimă ficat, splină, organe genitale, boli, moarte. Mii de variante și combinații.

Astăzi voi alege corpul uman ca obiect de artă. Ba nu, am glumit! Corpul uman ca sac de box! Să nu vă fie teamă, sunt aici, suntem împreună!

Tortură, dispreț, înfometare, asfixiere.

Lacrimi, vomă, durere, vomă și iarăși durere, combinate cu frică, frică abisală, angoasă, anxietate, cocktail de depresie.

Îi spun prietenei mele, îi mărturisesc ceva foarte intim, un lucru pe care greu îl rostesc îi spun că nu sunt ok, o asigur însă că o să fiu bine, încet și cu răbdare. Imi răspunde : "Nu, nu ai voie să te simți așa! Trebuie să te faci bine, imediat și repede!" Si depresia crește. Mai bine tăceam, cum fac de obicei, cum am făcut mereu. Dar mi-e frică să nu pățesc ca acum mulți ani. Am tăcut, până când corpul meu s-a zguduit. M-a scuturat, m-a implorat să nu renunț, să trăiesc, să schimb ceva. Să fiu eu însămi, eu însămi!

Știe cineva să facă asta cu adevărat? Să fie el însuși, să-și trăiască propria viață. Învățăm asta în școală? Învăț copiii noștri despre asta în școală? Când eram copil, erai mai mult persecutat și lovit decât prețuit. Fac parte dintr-o generație bolnavă iar boala se numește "era cât pe ce".

Totul e haos, lipsă de structură, lipsă de organizare sau cum vrei să-i zici. Greață existențială, contact social, colectiv, identitate, țigan/rom, sex anal, speranță de viață, comă, răzbunare.

Țin prea mult la corpul ăsta, îl iubesc enorm, nelimitat. Atașamentul mă va ucide, ne ucide pe toți. Și pe tine și pe tine și pe el și pe cei ai voștri de acasă dragi.

TÂNĂRUL(*o intrerupe panicat, simte că a pierdut controlul*): Te hrănești cu lamentații, cu balade ipocrite despre suferință, cerșești atenție, măcar o privire, măcar o înjurătură.

EA(*păstrând acelas calm tandru*): Eu sunt propria mea ipocrită! Sunt ipocrită pentru simplul fapt că vorbesc despre ipocrizia mea cu un anumit tip de superioritate.

Și când colo, habar nu am cine sunt și cum funcționez . Uneori totul pare limpede, dar foarte rar. Mereu e ceață sau o pâclă elastică ca un jeleu . Sunt prinsă în jeleu ca într-o capcană. Chihlimbar. Să il numim așa, e mai poetic, îmi creează iluzia ca trăiesc o viață boemă, palpitantă, contorsionată. Apoi tragică, deoarece voi muri prematur la 135 de ani într-un accident cu parapanta.

EA aduce în scenă un paravan de pânză, îl conduce pe TÂNĂR în spatele paravanului, îl ajută să se dezbrace de costum, apoi își scoate rochia cu care îl îmbracă pe el. Textul care urmează este rostit aproape teatral, cu disperare, e un strigăt de ajutor care se calmează treptat, până la renunțare.

TÂNĂRUL:

Uterul meu a devenit inimă.

Sângerează și palpită.

E în centrul atenției, celelalte organe chicotesc și își dau coate:

- la uite la el, se crede martir!
- Dar nu e decât o banală isterie.
- Ce plictiseală!

- Măcar dacă ar fi făcut un copil.
- Da, atunci mai înțelegeam.
- Și sterp și Drama Queen!
- Propun să îl eliminăm din joc.
- De acord, că nu e prima dată. Vă amintiți ce a făcut după divorț.
- Noaptea Sfântului Bartolomeu!!!
- Dacă făcea copii, n-o mai părăsea bărbatul și nu se ajungea aici. E penibil!

EA(*apare îmbrăcată în costum, cu cravată*) : Poate că au dreptate. Copiii sunt sensul vieții și eu am eșuat. Sunt un eșec, o dezamăgire. Și uterul e principalul vinovat. Dar ce te faci când el devine inimă, înfricoșată și grea. Rana e o tăietură de hârtie pe care e scrisă o poezie. Scăldate în sânge, cuvintele devin lacrimi.

" A fost odată un pisoi
 Mic, tandru, dar cu ochii goi.
 Un vânt nebun l-a dus în zare
 L-a prefăcut într-o scrisoare
 Cu litere de catifea.
 O recunosc!
 E Sonia!"

CAPITOLUL 4: **Macaroons 2**

EA îl înfășoară pe TÂNĂR ca într-un giulgiu, îl poartă în brațe, corpul lui e inert, moale. Rostirea e ca un cântec de leagăn, apoi devine descântec funerar.

EA: Cu tine totul e simplu
 Te dezbraci și lumea se oprește în loc
 La mine e ploaie, e vânt și e frig
 Dar tu nu știi, nu vreau să-mi vezi durerea
 Ești viu
 Si eu simt voma
 Cum mă lovește în ceafă
 Și plâng
 Taci, o să treacă
 E dragoste
 Dar e prea orbitoare
 Ți-e dor de mine
 Și mă doare!

Îți sunt supusă. Atârni în haos, legată de cordonul asta ombilical care îmi sfâșie ochii și tremur. Lichidul e greu, ca mierea, dar altfel; cuprinde respirația încet, foarte încet. Chihlimbar. Sunt o comoară, sunt rar de găsit. Îmi storci strălucirea, dar e tot acolo. Ți-e frică! Asta mă hrănește. Pe amândoi.

Îți amintești cum era atunci când ne iubeam? Era banal și tandru, orizontul drept și luna doar a noastră. Mancam încet și savuram tăcerea, mirarea și dorul erau doi șerpi buni, prietenoși și calzi.

Apoi a apărut Jocul. Nu știm cine și cum a început, dar am intrat în asta cu putere. Credeam că e altceva, noi suntem altfel, noi vom învinge moartea și durerea.

La început a fost un spasm, și acela nu a mai plecat niciodată.

Vedeam tunelul prin care-alerg și-acum. Si am intrat. De ce nu? Ce poate fi atât de înspăimântător?! Eram cu tine, tu în dreapta mea. Mereu în dreapta. Și îmi zâmbeai și îți zâmbeam. Măinile noastre frumos împreunate au devenit elastice și am început sa alergăm. Pasul mai iute cine îl avea? Nu-mi amintesc. Tot imi revine o ceață, un fel de abur ca un drog ciudat. Și am urlat. Când m-am trezit, ai tresărit și tu. Și ne-am iubit scăldați în bucurie. Apoi tot auzeam cum latră câinii, unul, apoi doi, apoi toți.

Apoi am devenit muți.

Lebede triste.

Într-o dimineață am ieșit sa alerg și nu mă mai opream. Când am ajuns departe, m-am împiedicat de tine și-am căzut. Ai dat cu sete, să mă doară, dar fără sânge sau flori din carne vie. Erai extraterestru, ochi mari, pupile supra dilatate și pielea lipicioasă și te-ai așezat pe pieptul meu. Îmi striveai sânii cu genunchii, sânii mei pe care ieri îi adorai. M-ai învelit ușor, metodic, într-o pânză de mătase paralizantă. Acum atârni aici, în haos. Îți sunt supusă și ascult cântecul tău de leagăn ca un marș funerar.

TÂNĂRUL (se trezește ca dintr-un coșmar, se zbate să iasă din cocon): Zboară un fluture mort, fluture cap-de-mort, prin inima mea. Zicea aseară cineva despre Cehov că a băut șampanie, s-a răsucit ușor pe o parte și a murit .

Eu nu vreau sa mor, cel puțin nu vreau sa mor de la șampanie. Veau să mor brusc, să nu conștientizez nimic... nici un gând.

Sint singur.

Vreau sa înot, să ajung pînă departe, in larg. Să mă scufund si să nu mă mai întorc niciodată.

Mi-e frică să nu mor in somn, de aia nu prea dorm.

Mi-e frica. Și ție ți-e frică. Și ei ii este frica.

Cei doi vorbesc împreună, sacadat, ca într-o incantație.

AM INGHITIT TIMPUL, DEMULT, CU UN PAHAR MARE DE APA.

ZBOARA UN FLUTURE MORT, FLUTURE CAP-DE-MORT, PRIN INIMA MEA. AM SA MOR SI GATA.

AȘ VREA SĂ-MI STRĂNGI ÎNCHEIETURA MÂINII PÂNĂ SE FACE FIR, FIR DE PESCUIT,

DE PESCUIT FLUTURI.

FLUTURI CĂRNOSI PE CARE AM SĂ-I VÂND LA APROZARUL DIN COLȚ.

TÂNĂRUL merge după paravan, se dezbracă de rochie, își pune repede costumul. Revine în scenă. Cei doi discută firesc, cotidian, în timp ce adună recuzita. Apoi, spre final, se îndreaptă încet către public.

EA: E târziu, se întunecă.

TÂNĂRUL: A fost frumos! Ne-am jucat, dar s-a făcut frig si nu mai putem vorbi.

EA: Dinții tăi sint albi in față dar nu si pe laterale.

TÂNĂRUL: Să-mi pun oare tapet? Aș vrea ceva cu flori mici, lila.

TÂNĂRUL: Ai o soră?

EA: Da, e departe.

TÂNĂRUL: Are o rochie albastra?

EA: Da. Când aleargă i se văd genunchii.

TÂNĂRUL: Ce frumos!

EA: E furtună afară!

TÂNĂRUL: Copacii isi izbesc crengile de geamuri, cu putere. Oamenii aleargă înspăimântați.

EA: Uite o pisică, zboară!

TÂNĂRUL: Zboară spre noi. Dacă deschid fereastra, poate o salvăm.

EA: E tare drăguță! O vreau eu! Se îndreaptă spre mine. Ce să fac?

TÂNĂRUL: Închide ochii si ia-o in brațe. Ce simți?

EA: E udă, tremură de frig. Să o bag in cuptor?

TÂNĂRUL: Nu, mai bine spune-i o poveste.

EA: "A fost odată ca niciodată o bicicletă" Gata, a adormit! Ce să fac acum cu ea? Nu am ținut niciodată un copil in brațe. Plângi?

TÂNĂRUL: Nu, se aude vintul.

EA: In prima zi de școală am fugit acasă după zece minute. M-am împiedicat și am căzut pe burtă. Eram plină de sânge. Mama m-a bătut până am leșinat. Atunci m-am apucat de citit cărți de tot felul. Nu am mai privit-o niciodată pe mama in ochi.

la-o incet, să nu se trezească.

TÂNĂRUL: E mică, parcă-i un paianjen.

EA: Ți se potrivește perfect. A fost odată ca niciodată o bicicleta veche. Copilul nu o mai iubea. Anotimpurile treceau repede. Bicicleta s-a topit in zăpadă, au năpădit-o vacile-domnului...

EA(simplu, direct, cu pauze, cu emoție și dragoste):

Am ales să te aștept, dragostea mea!

corpul meu e un templu.

sânii mei sint albi precum doi iezi, gemenii unei gazele.

îmi acopăr trupul cu sărutările bărbaților albi și negri și tandri si triști.

și te aștept pe tine, cel fără început si sfârșit, fără de nume si totul.

buzele astea sunt făcute pentru dragoste, șoaptele împrăștie o boare de stele peste marginea cării in care cafeaua e dulce si caldă.

nu știu să fi trăit o zi mai minunată decit asta de azi.

alerg și pașii mei nu lasă urme.

mă vei gasi , în cele din urmă, cu sufletul la gură , dar fericită, cea mai fericită, pentru ca e liniște si se aude doar viața cum curge prin vene.

într-un colț, respir repede si râd cu palma la gură, fără sunet.

nu vreau să te sperii, dar zăpada asta imi gâdilă nările.

unii vor vals, alții tango, odată , un tânăr mi-a propus să nu dansăm deloc, doar să-mi țin respirația și să simt cum curge timpul printre coapsele mele transparente.

știu să-mi țin respirația mult, foarte mult, până când soarele cade si mi se face iarăși frică.

Mi-e frică să dorm, mi-e frică să râd, mi-e frică să mor.

E noapte si urmele degetelor sunt încă acolo, adânci și viu colorate, ca zmeura coaptă.

Mi-a spus să tac, pentru că sunetele ar trezi o mie de șerpi furioși.

Mi-a spus sa tac și eu am zâmbit ca o proastă.

Te vad in liniștea dimineții, te miros când afară plouă și știu că timpul e viu.

Am ales sa dorm si sa uit.

Corpul uman are 40 de trilioane de celule.

Cei doi se îmbrățișează. Lumina se stinge brusc. Se aude o voce în difuzoare:

*ANUL ACESTA SE POARTĂ SINUCIDERA LENTĂ.
PĂSTRAȚI GREAȚA DE ANUL TRECUT.
ADĂUGAȚI UN COȘMAR.
POFTĂ BUNĂ!*